

Історія будь-якого народу містить періоди, дати, які є вирішальними і доленосними в його житті. Ми повинні пам'ятати і не забувати героїчні сторінки, коли проливали кров патріоти. Адже хто не знає минулого, той не вартий майбутнього. Відкріймо для себе великі заповіді героїв України, заповіді написані для нас, нащадків, кров'ю і потом впродовж тисячоліть.

Прислухаймося у цей день до мови могил. Хай до вух наших дійде голос великих героїв, що одним з'єднаним могутнім хором до нас живих промовляють: "Українці! Будьте гідними! Боріться за своє достойне життя! Здійсніть наш заповіт". І коли цього голосу слухатимуть мільйони, ми зможемо спокійно глянути у майбутнє. Україна не раз піднімалася з колін. Побита і ціла в ранах, та нездоланна для ворогів своїх, вона йшла ворогу під кулі, щоб захистити всіх своїх дітей. Терновим шляхом дійшла Україна до сьогоднішніх днів.

Україна: Сторіччями здригався мій народ

Від ярм, від зрад й кривавих заворушень,

І мову як духовний ополот

Втирали в бруд прямисінько у душах.

Шевченко вмер. І Лесі вже нема.

Є незалежність. Є уже свобода.

І все одно ще темно від примар.

І все одно щось гірко труїть воду.

Ведучий: Здавалось все скінчилося, давно минуло і більш ніхто не пройде шляхом тих кривавих дій. Та не так здавалось, як вже сталося.

Що робиться з тобою, чому ти плачеш, Україно?

Україна. 18 лютого тодішня влада на чолі з президентом Януковичем віддала злочинний наказ застосувати зброю і зробити «зачистку» Майдану, застосовуючи водомети, бронетранспортери і вогнепальну зброю.

1 Ведуча: Постріл, другий, розірвалася тиша, і нестерпний біль... Кров, вогонь, стрілянина на ураження... Знову смерті, поранені, відірвані руки, проламані голови, вибиті очі, покалічені жінки, поранені священики.

Пісня Хмари зловісні нависли над нами,

Сили ворожі нас довго гнітуть,

Станьмо ж до бою усі з ворогами,

Смерть або воля та згода нас ждуть!

1 Ведуча: Справжні бої розгорталися в центрі Києва 18-20 лютого на вулицях Інститутській, Грушевського, на Європейській площі, майдані, у Маріїнському парку! Навколо вибухи, стогін, горе. До нас прийшла війна.

2 Ведучий: Справжня кровопролитна війна. Нас намагалися винищити за бажання мати людську гідність і самим обирати своє життя. Настав той час, коли кожен українець мав зробити вибір: або ти станеш рабом, або будеш вільною людиною і житимеш у вільній державі.

Пісня.: Ми ж не злякаємось! Гордо і сміло

Стяг піднесемо за правее діло,

Стяг боротьби за свободу народу,

Щоб панували скрізь воля та згода!

1 Ведуча: На очах у всього світу влада розстрілювала свій народ. Майдан оточили з усіх боків, взяли у щільне кільце. Та люди не здавалися. Співали Гімн. Зі сцени лунали молитви, патріотичні пісні.

Пісня.: В лави ставаймо, стяг піднімаймо,

Хай лине грізно могутній наш спів,

Гордо і сміло за правее діло

Вдаримо разом на всіх ворогів!

Станьмо ж до бою, не згинуть ніколи

Ті, що поляжуть за щастя людей,

Ті, що життя віддадуть задля волі,

Ті, що у тюрми підуть з-за ідей!

1 Ведуча: Проти мирних мітингувальників кинули Внутрішні війська, спецпідрозділ «Беркут», на дахах будинків розмістили снайперів, завозили проплачених «тітутшок». В один день тисячі мирних людей стали солдатами свого народу.

Пісня: Помста усім ворогам-супостатам,

Що закували народ в кайдани,

Помста і смерть всім царям, плутократам,

Нумо ж, до бою, всі праці сини!

2 Ведучий: Вони йшли голіруч проти озброєних вишколених беркутівців. А у них під ногами зривалися світло-шумові гранати, довкола свистіли кулі. Бійці спецпідрозділу «Беркут» застосували спецзасоби, декого розстрілювали впритул, захоплювали і добивали поранених.

1 Ведуча: Тисячі поранених і майже 100 людей було вбито снайперами та бійцями спецпідрозділів міліції. Серед них – науковці, викладачі, студенти, вчителі, художники, архітектори, театральні режисери, громадські активісти. Кров цих людей стала вироком для злочинної диктатури.

Україна: В вогні та диму страдають мої міста. Мене понищено, спалено. А найбільше серце обливається кров'ю за сотні моїх дочок і синів, які загинули від куль власної влади. Ще болять і кровоточать рани, земля захлинається від крові та сліз матерів, сестер, побратимів.

«Небесна Сотня»... Юнаки, батьки
Їх імена мені ніколи не забути –
Вони ж за мене полягли,
Так як і ті, що захищали Крути.
Щемить у грудях, і душа болить
За долю мого рідного народу.
Але у серці іскра ще горить,
І не втрачаю віру у свободу.

1 учень: На тебе боляче дивитись,
Нам залишається молитись.
Молитися за волю, за народ,
Щоб вже кінець-кінцем
Добитися свобод.
І вийти з клітки поневолі,
Бо нам кріпацтва вже доволі.
Невже настали Сталінські часи?
О, Боже наш, ти нас спаси!
Врятуй нам неньку Україну,
І не зроби з неї руїну.
Ми миру хочемо, добра,
Щоб Україна вільною була .
Всевишній, нам допоможи,
І Батьківщину збережи!

Сьогодні ми зібралися тут, щоб в скорботі схилити низько голови перед пам'яттю людей різного віку, яких було вбито у мирний час ХХІ століття.

- Героям Майдану присвячується !

- Словами героїв говоримо!

Небесна сотня – безневинна жертва...
Бандитам не схватись за хрестом
Отим хрестом, де їхня совість мертва
Зрікається і серцем і чолом...

Їх назвали Небесною сотнею – українців, які загинули в Києві на Майдані, вулицях Грушевського та Інститутській. Гинули за честь, за волю, за право бути Українцем і за свою Батьківщину. Героїчна сотня, зробивши перший крок, журавлиним ключем полинула у вирій вічності, ставши нашими Ангелами-Охоронцями на небі.

Инсценізація

Ведучий: Мені наснилось, що вони зустрілись:

Убитий в Крутах й вірменин Сергій.

В саду едемським на травичці всілись:

1. "За що тебе? "

2. "За Україну, друже мій."

1. Ти знаєш і мене за неї вбили,

Та це було вже років майже сто.

Тоді померли ми, щоб ви нам жили.

А вас вбивають... Вас тепер за що?"

2. "Ти пам'ятаєш, друже. Звісно, пам'ятаєш,

Як біло-біло в нас цвітуть сади.

І ти цей запах п'єш. І ти його вдихаєш ...

1. Я б все віддав, щоб хоч на мить туди."

2. "А я ще ввечері узяв дівча за руку

Й тихенько так до серця притулив.

Тоді не знав, що Бог уже розлуку

Навіки на землі нам присудив.

1. Під Крутами стояли ми стіною.

В очах не страх, а злість до ворогів.

Більшовики готовились до бою,

Я йшов на смерть... а жити так хотів."

2. "Мені твій попіл стукав, брате, в груди.

Я вірменин, а теж Вкраїни - син.

Не мав у серці й крапельки облуди,

За те й убив мене проклятий поганин."

Ведучий:... Мені наснилось, що вони зустрілись.

Убитий в Крутах й бородач Сергій.

В саду едемським на травичці всілись:

" За Україну нас вбивають, брате мій."

Пісня «А я живий»

Ведучий 1 І саме тут, сьогодні, скажемо «Люди, бережіть серця свої, щоб не стали каменем! Розбудуйте в душах Божий храм, щоб не повторити великий гріх!»

Ведучий 2 Кожен із цієї Небесної сотні, як і ми з вами мали свою сім'ю, батьків, друзів, захоплення, свої симпатії і свої невідкладні справи. Але поклик їхньої душі саме в цей час призвав їх до боротьби за вільну, демократичну, чесну Україну.

Звучить мелодія пісні «Пливе кача по Тисині»

Учень:

“... Груді! Відкрийте йому груди... Швидше... Швидше...”

Відкрили йому груди.

Там рана від кулі. Глибока.

Кров витікає. Каска злетіла, волосся русяве розсипалося. Очі голубі, як небо над його головою. Схилилися хлопці над ним.

“... Мені не болить... Я — живий... Не болить... Мамо...”

Він такий юний. Ще зовсім дитина. Сорочина стала червоною.

Ще кликав маму, ще шепотів слова теплі, як кров, що витікала життям з його грудей. Ще питав про весну, чи ж настала вже, а очі, ті голубі очі вже ясніли щасливо — він йшов ангелом до Бога...

Не плачте, мамо. Ваш син у Небесній сотні. Йому вже не болять рани. Він прийде, коли Ви спатимете, і розкаже, як любить Вас.

Не плачте, мамо. Дайте нам поплакати.

Бо син Ваш своєю кров'ю змив наш гріх. Тяжкий такий. Гріх тих довгих років, коли очі були сліпі, а серця — незрячі. Від байдужості. Коли сиділи ми по хатах й перечікували той гріх.

Ми спостерігали, як помирають старі у злиднях, і не бачили, як на гроші з їхнього недоїденого хліба виливають золоті портрети ідоли.

Дитина маленька хотіла жити, а ми відверталися — немає ліків, аби допомогти, й наче не бачили, що на ті ліки купують собі маєтки інші.

У судах — розпинали невинних й кидали за ґрати. Прокурори фальсифікували справи. А ми... А ми мовчали байдуже і в неділю йшли до церкви, ставили свічку, аби відкупитися. А в понеділок — давали хабарі. І відводили погляд убік.

Не плачте, мамо. Дайте поплакати Україні.

Вже не тече кров із ран Вашого сина. Не пече йому у грудях більше. Вже у сотні своїй небесній стоїть він на варті. По праву руку від Бога. А по ліву — його побратими. Андрійки, Васильки, Іванки, Назари, Устими — ті, хто нині названий сотнею небесною.

Вони не були героями. Вони були звичайними людьми. І в мить останню віддали нам найдорожче, що мали, — життя своє. За нас віддали. Аби ми жили. Долюбили за них, дітей їхніх ненароджених доколихали, пісень за них доспівали.

Не плачте, мамо. Дозвольте поплакати світові. Весна вже на порозі.

Не плач за мною, мамо...

Не плач за мною, мамо, не ридай,
Я не хотів війни, я боронив свій край...
Не плач за мною, мамо, я – герой
Стояв я гордо, коли снайпер той
Стрільвав у голову й таранив груди –
Тоді не думав я – «а що ж з тобою буде?»...
Не плач за мною, рідна, не лий сліз,
Пишайся мною, бо я патріотом виріс,
Ти, мамо, лиш за мене помолись,
І не вини себе – у цьому я, напевно, винен..
Я винен, що любив свою країну,
Я винен, що хотів здобути волю...
Але я не хотів стояти на колінах,
Пробач за стільки завданого болю...
Не плач за мною, мамо, я у Бога,
Бо кожен, хто загинув за Україну йде до Нього
Я вже не повернуся, мамо, але знай –
Я стану ангелом і боронитиму свій край....

Вони співали “Ще не вмерла...” і вмирили...
Земля тремтіла, під ногами ж – твердь...
Їм янголи обличчя прикривали...
А ті під вибухи гранат ішли на смерть...

Горить свіча і пам’яті сльоза
додолу з неї краплями стікає.
Земля ридає, плачуть небеса –

Майдан героїв з почесною ховає.

Їх взяв Господь, щоб ангелом в раю
В його садах довічно проживати.
Вони завжди залишаться в строю,
Про них народ пісні буде співати.

Небесна сотня білих журавлів,
душа яких летить під небесами.
Ніхто із вас вмирати не хотів,
Хай вічна пам'ять лишиться за вами.

Сьогодні туга душу розпина
Багато з вас в коханні не признались.
Надворі скоро втішиться весна.
Чому ж її ви, хлопці, не діждались?

Горить свіча і пам'яті сльоза
додолу з неї краплями стікає.
Земля ридає, плачуть небеса –
Героїв Україна пам'ятає.

Майдан... з Героями іде прощання...
Тисячі людей зібралися в цю мить.
Для когось на землі вона передостання,
А хтось в землі сирій вже мирно спить...

Вже не побачить батько, не зустрине мати...
Живого сина в світі більше вже нема...
Прийшли у путь останню проводити
Своїх Героїв... вічна їм честь й хвала...

Ридають всі... не стримати гірку сльозу...
Покотились сльози по щоках і обороні...
Сотники, що полягли,- не встануть з сну,
Не посивіють у майбутньому вже скроні...

Пливуть гроби по морю, як човни -
по морю рук, по морю сліз і гніву.
Пливуть в човнах розтерзані сини
на хвилі молитов і переспіву.

Так ніби в жилах замерзає кров,
а потім б'є у скроні голос крові
за тим, хто тихо жив, а відійшов
у дзвонах слави праведним героєм.
Пливуть човни, гойдає кожну лодь
людська долоня, тепла і тремтяча,
човнами править втишений Господь,
а серце розривається і плаче.
І кожна мати плаче, і пече
їй кожна рана у чужого сина.
Стоїть Майдан братів – плече в плече
і разом з ним ридає Україна.
Нехай же вам, герої, віддає
Святий Петро ключі від того раю,
де убієнний ангелом стає,
бо він герой. Герої не вмирають.
Герої не вмирають. Просто йдуть
з Майдану – в небо. В лицарі – зі смерті.
Пливуть човни. Пливуть човни. Пливуть...
Героєм слава – вписано у серці.

В трагічні дні нашої держави під час протистоянь у Києві загинули і наші земляки:
Капінос Олександр Анатолійович народився селі Дунаїв Кременецького району.
На майдан Сашко їздив періодично кілька разів. Під час сутичок на Грушевського
18 лютого в нього влучили гранатою, — каже його друг Михайло Згар. — Йому
пробили артерію. Сашка госпіталізували, але в лікарні він помер
Голоднюк Устим Володимирович з міста Збараж. 20 лютого 2014 помер у готелі
«Україна» внаслідок вогнепального поранення в голову.
Войтович Назар Юрійович с. Травневе, Збаразького району на момент вбивства
йому ще не було навіть вісімнадцяти

Мойсей Василь Михайлович с. Зубрець Бучацького району. Помер у 17-й лікарні
Києва від вогнепального поранення у грудну клітину. Вранці 20 лютого 2014 року
на вулиці Інститутській у нього влучив снайпер. Хлопця не врятувало те, що він був
у цивільному бронезилеті. Куля пошкодила важливі кровоносні судини

Костенко Ігор Ігорович с. Зубрець Бучацького району, студент-географ,
редактор української Вікіпедії. 20 лютого 2014 був убитий в районі Жовтневого
палацу. За словами його друга Володимира, який переносив тіло Ігоря, його ноги
були побиті «так, що їх можна було зав'язати на вузол»

Слободян Тарас Ігорович м. Тернопіль. Дата смерті невідома. Хлопець
перебував на Майдані у Києві, проте, потім безслідно зник (з грудня місяця

місцеперебування невідоме). Знайшли його аж у березні на Сумщині в лісі, без кисті руки

1 Ведуча: І вже сердець немає молодих,
Що билися за волю разом з нами.

Лиш чути материнський плач за них,
Який блукає довгими ночами.

(До напівпрозорої чорної ширми підходить в чорній одежі підходить мати, ставить запалену свічку і квіти)

1 Мати: Синочку, вже тебе нема, закрилися навіки очі твої,
Душа у вічність відійшла,
Ти так хотів добра й свободи
Й за це поклав своє життя.
А ти не гасни, нам весь час світи
Ясним вогнем, на промінь сонця схожим
Я вірю – ти серед святих
Перебуваєш там у Царстві Божім.

(Голос сина із-за напівпрозорої ширми) пісня

1 Син: Мамо, не плач. Я повернусь весною.
У шибку пташинкою вдарюсь Твою.
Прийду на світанні в садок із росою,
А, може, дощем на поріг упаду.
Голубко, не плач. Так судилося, ненько,
Вже слово, матусю, не буде моїм.
Прийду і попрошуся в сон твій тихенько
Розкажу, як мається в домі новім.
Мені колискову ангел співає
І рана смертельна уже не болить.
Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває
Душа за тобою, рідненька, щемить.
Мамочко, вибач за чорну хустину
За те, що віднині будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну
Вона, як і ти, була в мене одна.

(Виходять син із матір'ю, ставлять квіти і запалені свічки)

2 Син: -Як віднині з тим болем я житиму, мамо?
Як змиритися з тим, що у мене вже тата нема?

Він з простріленим серцем упав на Майдані,
На устах запеклось –

(З-за ширми голос батька)

Батько. -Україна в нас, синку, одна.

2 Мати: – Він пішов на Майдан і поліг за свободу.

Він цей вибір зробив, бо інакше не міг.

Розридався Дніпро і бурлить тихі води,

І червоною кров'ю розплакався сніг.

2 Син: -Де ви, нелюди, де заховались по ночі?

Як вас носить земля, де вам місце лишив Ахілес?

Батько йшов уперед, він дивився вам в очі,

І цей погляд навічно злетів до небес.

(Виходить 1 товариш загиблого, ставить квіти і свічку)

Товариш О, друже мій, ти ненавидів, любив, збивав долоні

Щоб країна не лишилася самотня,

І тебе, ллючи косі дощі солоні,

Прийняла до лав своїх Небесна Сотня,

І ти став хрещеним сином того неба –

Неба чистого, без гумового диму.

І нікому тут доводити не треба -

Ти віддав своє життя за Україну.

(Голос 2 товариша з-за ширми)

2 Друг: -Я не був героєм і хотів лише жити,

Але пульс зупинився від пострілу ката.

Навіть мертвим я не покину битву,

Я й з неба вам буду допомагати.

Лиш не зупиняйтесь, вставайте, боріться,

Не може тривати вічно облога!

Нас не зупинить жодна міліція,

Єдиний вихід – це перемога!

Мене спитали: як снайпер поцілив,

Як куля знайшла тебе в тьмі вечоровій?

Я відповів: Я приїхав із Сміли.

В мене серце світиться від любові.

(Виходить 1 брат, ставить квіти і свічку)

1 Брат: Чи чуєш, брате, Україна плаче?
Увесь Майдан співає "Пливе кача"...

(Голос 2 брата з-за ширми)

2 Брат: - Та так, Устиме, вони нас не бачать,
Тому-то плачуть, от тому-то й плачуть.

Назар: Скажіть нам, Юро, Ви вже тут давненько,
Чому і тут, і тут щемить серденько?

Юрій: Тому, Назарцю, що воно безсмертне,
Тому-то й терпне, от тому-то й терпне.

Назар: Георгію, Михайле і Сергію,
Не українці за вкраїнську мрію?

Михайло:- Ми українцями давно по духу стали.
Тому повстали, от тому повстали.

Назар: А ти, Андрію, що служив театру,
Мабуть, сумуєш за вогнями рампи?

Андрій:- Та так, сумую... Їх народ вмикає –
Дивись палає, он Майдан палає!

Назар: Скажіть, Миколо, Ви ж вчителювали?
Ви ще багато дітям не сказали...

Микола: Я так любив їх!.. Та вони зуміють...
Все зрозуміють, швидко зрозуміють.

1 Друг: Сусіде,

1 Брат: брате,

1 Мати: і синочку,

2 Син: й тату,

Разом: Чому на небо вас пішло багато?

(Голос з-за ширми)

Всі: - Тепер небесна сотня ми крилата,

1 Ведуча: Але герої не вмирають! Вони завше будуть в наших серцях.

Ведучий: Небесна Сотня –
То в серцях вогонь.
Він гаряче палав за Україну.

Віднині тихим співом заспокой
Ти, земле рідная,
Свою дитину.

Небесній Сотні
Шана й молитви,
За чисті душі,
Що злетіли в небо.
Їм шлях високий
Боже, освяти.
І в мирі, Господи,
Прийми до себе.

Україна: Палають серця і стоїть над Грушевського чад
І стяг український під небом тремтить переможно.
А тих, хто із чорних портретів суворо мовчать,
Навіки герої, яких забувати не можна.

Усе неможливе сьогодні перейде межу.
І доля ще буде до мене і зла, і ласкава.
Але я виходжу на площу, але я кажу:
Слава Україні – Героям слава!

Ведучий 1: Ще довго-довго з покоління в покоління будуть передавати батьки синам
і дочкам, а ті своїм дітям спогади про тих, хто залишив життя земне у 2013-2014 рр.
Ця подія сколихнула весь світ, не залишила байдужою жодної душі.

Інсценізація

Вірш «Колись приїду до Києва...»

Батько. Колись я приїду до Києва з сином
Колись...Як цвістимуть каштани...
Під небом пройдемось високим і синім
Пройдемось ошатним Майданом...

Торкнуся,припавши на мить на коліно
Гладкого новенького бруку...
Він все ще гарячий!Це так неймовірно!
Давай,приклади свою руку...

Син :- То сонце нагріло? -

Батько: Я в сина усміщці

Шукатиму трохи розради...

- Ні,сину,не сонце...На цьому ось місці

Горіли колись барикади...

Людей,що піднялись на ці барикади,
Ніщо не могло подолати!
Ніякої сили не було у влади
Лиш страх,брудні гроші та грати...

І люди боролись...І найсміливіші
Дивилися снайперу в дуло...
І лилася кров...Але найголовніше,-
Війни в Україні не було!

Ось там можна їх імена прочитати...
Я всіх називати не стану...
Син:-А що там? Чому стільки квітів там,тату?
Батько: - Це стела героїв Майдану...

Син:- Цікаво?... Навіщо туди позносили
Ці шини від автомобілів?
Батько: - Це замість вінків...Це тепер,ніби символ.
Це знаки для всіх зрозумілі...

Батько: Мій син промовчить і питає останнє:
(Мов вітром холодним подуло!)
Син:-Я все розумію...Одне лиш питання:
Чому тебе з ними не було?
Пісня

Ведучий 2 Ми закликаємо вас сьогодні згадати у ваших молитвах усіх Героїв, які
поклали свої голови за наше майбутнє. Хай пам'ять всіх невинно убитих згуртує нас,
живих, дасть нам силу та волю, мудрість і насагу для зміцнення власної держави на
власній землі. У жалобі схилимо голови. Вони згасли як зорі.

Ведучий 1 Нехай кожен з нас торкнеться пам'яттю цього священного вогню-частинки
вічного. А світло цієї свічки хай буде даниною тим, хто навічно пішов від нас, хто
заради торжества справедливості жертвував собою. Вони повинні жити в нашій
пам'яті!

*(Під мелодію «Пливе кача» ведучий запалює свічку і передає її учням по колу. Свічку
передають з рук в руки)*

У нашій пам'яті Ви назавжди лишилися,
Історія одна, і Ви - її частина.
Ви тільки знайте, браття, ми за Вас молились,

І молимося: за Вами - ненька Україна!
Вже не повернеться додому той хлопчина,
Що його вчора тільки мати відпустила,
Поцілувала, тихо мовивши: "Іди, дитино,
За щастя України, бо вона - єдина".
Казала мати берегти себе. Але даремно,
Бо хлопець був готовий йти безстрашно,
Аби лише країна, котру так кохав страшенно,
Не стала на коліна, а боролася відважно.

Учень 13

Але ж душа, душа Героя вічно лине!
До тебе наші сльози, молитви, зізнання!
Повір, хлопчино, наша пам'ять не загине,
Як і омріяні тобою воля та кохання.
Небесна сотня. Прапор. Чорна стрічка.
І сльози, бо ти, хлопче, словом вже не з нами.
Але в думках ти поруч, і не згасне свічка,
І линуть буде "Слава Україні!" над ланами.

Ведучий 1 Вшануймо героїв Майдану, які загинули за світле майбутнє України,
вшануймо хвилиною мовчання.

(Хвилина мовчання)

2 Ведучий: Тисячі людей ідуть на Майдан віддати шану Героям Небесної Сотні,
запалюють свічки і ставлять квіти. Здається, що всі квіти Землі перенеслися на
Майдан. Оживає Майдан – оживає Україна.

16 Студент.: Живи, Україно, живи для краси,
Для сили, для правди, для волі!..
Шуми, Україно, як рідні ліси,
Як вітер в широкому полі.

До суду тебе не скують ланцюги,
І руки не скрутять ворожі:
Стоять твої вірні сини навкруги
З шаблями в руках на сторожі.

Стоять, присягають тобі на шаблях
І жити, і вмерти з тобою,
І прапори рідні в кривавих боях
Ніколи не вкрити ганьбою!

Усі мої сили, насагу високу,
Й життя я віддам до останнього кроку,

Аби ти щаслива була, Україно,
Судьба моя дивна Єдина!

1 Ведуча: Ми чули, як плакала Вкраїна

Їй було шкода всіх своїх синів

Та знов повстала із руїни,

Щоб пам'ятати славних козаків

Своїх героїв, вірних патріотів

Які боролись за чужі життя

І рідну маму, що у дома

Що припадала до вікна,

І виглядала свого сина,

А сина уже давно нема!

Він ще тієї ніченьки полинув

У вічний сон, до неба він горнувсь

І жаль великий, що більш не вернеться додому

Та жаль ще більший, що його вже не вернуть!

2 Ведучий: Хай палають свічки пам'яті загиблих героїв «Небесної Сотні» у наших серцях, а розмірений бій хронометра відчеканить час скорботи, душевного болю і жалю..... Тож хвилиною мовчання вшануємо невмирущу пам'ять про загиблих героїв Небесного Війська.

Україна: Нехай пам'ятають про наших героїв,
що за волю поклали безцінне життя,
що творили історію, наше минуле,
у яке вже нема вороття.

1 Ведуча: Ми ще не раз згадаємо цю весну

І ці події, і цей кривавий шлях

І закарбуємо у серці "Небесну Сотню"

Яка тепер на небесах!

